

¹Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - mondja Istenetek. ²Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért. ³Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! ⁴Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá! ⁵Mert megjelenik az ÚR dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. - Az ÚR maga mondja ezt. ⁶Egy hang szól: Kiáltis! Én kérdeztem: Mit kiáltok? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virág. ⁷Elszárad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az ÚR szele. - Bizony csak fű a nép! ⁸Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad. ⁹Magas hegyre menj föl, ki örömhírt viszel Sionnak, kiáltás erős hangon, ki örömhírt viszel Jeruzsálemnek! Kiált, ne félj! Mondd Júda városainak: Itt van Istenetek! ¹⁰Az én Uram, az ÚR jön hatalommal, karja uralkodik. Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott. ¹¹Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti.

Kedves Testvéreim!

Az egyetem évei alatt elég sokat jártam a Kálvin tér környékén. Van ott egy szálloda. A hotel bejárata előtti árkádos részen, keresztbe megy a járda, ennek ellenére egy vörös szőnyeg mindig ki van terítve az érkező vendégek részére. Sokszor ez a szőnyeg eléggé koszos, gyűrött volt régebben. A rossz időben sok járókelő hordta fel rá az utca sarát, néhányan talán meg is törölték a lábukat. Így adventben ez a vörös szőnyeg elgondolkodtatott, most ezeket a gondolatokat osztanám meg.

Történt egyszer, nem is olyan régen, hogy egy addig nagyon jól működő, 6*-os szálloda a csőd szélére jutott. Nehéz elképzelni tudom, hogy egy ilyen luxushotel ne tudná kigazdálkodni a béreket, de végül is ez történt. Kevés volt a vendég, és ebben szerepet játszott az is, hogy az alkalmazottak nem mindig voltak a helyzet magaslatán, ha nem ült valaki a nyakukon, akkor bizony nem dolgoztak. Ráadásul a PR cég, aki az üzleti vendégeket hozta volna is csődöt jelentett. Reménytelen helyzetbe került a szálloda és az igazgató fogta is a fejét rendesen, amikor megcsörrent irodájában a telefon.

Néhány perccel később az igazgató összehívatta a hallba a hotel összes alkalmazottját, akik nem túl nagy lelkesedéssel, de eleget tettek a kérésnek.

Nagy híreim vannak – kezdte az igazgató. A tulajdonos úgy döntött, hogy ad még egy esélyt. Személyesen beszéltem vele néhány perce. Azt mondta: kihúszom a kátyúból egyszer és mindenkorra a hotelt. De vannak feltételeim. Mivel eddig nem úgy dolgoztak, ahogy az elvárható lett volna, ezért úgy döntöttem, adok egy kis készletet. A szálloda akkor fog tovább működni, ha a fiam – aki személyesen fogja meglátogatni magukat – úgy dönt. Akkor megkérdeztem – szólt az igazgató az alkalmazottakhoz – hogy mikor érkezik a fia, amire azt válaszolta, hogy nemsokára, nemsokára, várják türelemmel.

Talán tisztában vannak vele, hogy a tulajdonos nincs a mi szállodánkhoz kötve, neki akkor is mennek a dolgai, ha mi nem vagyunk. Nekünk azonban ez az egyetlen lehetőségünk, a megélhetésünk, az életünk múlik azon, hogy kilábaljunk, viszont ehhez nagyot kell változni. Talán vannak itt olyanok, akik itt voltak a tulajdonos fiának legutóbbi látogatásán, ami – valljuk be, nem sikerült valami fényesen, mondhatni kirúgtuk a saját szállodájából. Most arra kérem önöket, hogy úgy álljanak hozzá, mintha ez lenne az utolsó esély, mert hangsúlyozom, ez az utolsó esély. Minden ragyogjon, a szobák mindig tiszták, az ágytakarók simák legyenek, a hall ragyogjon, a fémtárgyak csillogjanak, a csillár árassza a fényt, a konyhán mindig a legjobb ételeket találják fel, és nagyon kérem, ez a legfontosabb: a vörös szőnyeget terítsék ki az utcára, mindig legyen tiszta és ne legyenek rajta göröngyök, mert bármikor megérkezhet, nem akarom, hogy már az ajtóban visszaforduljon.

⁸Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad - ezt a mondatot hallhattuk az igehirdetési alapigében.

Isten ígéje szólt Ézsaiás prófétán keresztül a babilóniai fogságban élő zsidó népnek.

Aztán Isten ígéje szólt keresztelő János igehirdetésében Jézus megérkezésének idején. És szól ma is nekünk itt a budafoki templomban.

Nézzük sorban ezeket: Ézsaiás próféta korának a következő üzenetet hozza. A zsidóság nagy bajban van. Kr.e. 598-ban Nabukodonozor babiloni király a zsidóság vezetőit, papokat és mesterembereket Jeruzsálemből Babilonba hurcolt. 587-ben lerombolták a Jeruzsálemi templomot, ami az utolsó reménysugarat jelentette a zsidóság számára. Ez után nem maradt semmi. Mint nép, elvben megszűntek létezni. Csak a próféták és Istentől kapott üzeneteik maradtak. Ézsaiásnak ez: *Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - mondja Istenetek. Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért.*

Nem sokan, de voltak még, akik hittek abban, hogy eljön majd egy kor, amikor ismét felépül a templom és ismét lesz királya a népnek, hittek benne, hogy eljön a béke korszaka, és eljön a Messiás, az az uralkodó, akiről a próféták is megmondták: igazságosan uralkodik. Ez a maroknyi ember, ott a babiloni fogságban, tudta azt, hogy Isten miért engedte meg a teljes összeomlást. Mert bár voltak figyelmeztető jelek, de senki nem hallgatott Rá, mindenki a mag útját járta, olyanok voltak mint a tévelygő juhok.

A zsidó nép több száz éven keresztül ott ült a szállodában, és nem is törődött azzal, hogy nincsen vendég, sőt elhanyagolták az épületet, beköltöztek a szobákba és az étteremben ebédeltek, amire volt ugyan lehetőségük, de a

feladatuk nem ez lett volna. De nem törődtek vele, bünt bűnre halmoztak, és nem érdekelte őket, hogy a legjobb szállodában lehetnek, hátat fordítottak Istennek, a tulajdonosnak. Isten ezért megbüntette őket. Megbüntette, fogságba engedte. A szálloda a csőd szélére került. Aztán jött a telefon, és Ézsaiás hangján szólt bele Isten: ³*Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek!* ⁴*Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá!* ⁵*Mert megjelenik az ÚR dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt.* - Az ÚR maga mondja ezt. Egyenesítsétek ki, tisztítsátok ki a vörös szőnyeget! Mert szabadulás jön, mert bűnbocsánat jön. És tudjuk, néhány év múlva Círusz perzsa király hazaengedte a zsidó népet otthonába. A szabadulás elkészült. Círuszban a szabadítót látták, de azért tudták, hogy ez feltételes szabadság, ami törekeny, és ami kompromisszumokkal jár. Érzeték azt, hogy ez még nem az igazi, még valami hiányzik. Mert bár a szabadulást magának Istennek tulajdonították, de azt tapasztalták, hogy ez egy olyan szabadság, amely nagyon is törekeny. És a próféták ez után sem szüntek meg szólni, és figyelmeztetni az embereket, arra, hogy ne hogy belekényelmesedjenek ismét a szállodába, mert a tulajdonos ezt már igazán nem fogja jó szemmel nézni. De nem hallgattak rá. És néhány év múlva jöttek újabb seregek, újabb hűbérurak, újabb fogságok, és az út – a vörös szőnyeg – egyre göröngyösebb lett, és a szállodát már észre sem vették az emberek.

És egyszer csak, 500 év elteltével, feltűnt valaki, aki Ézsaiás szavait a Jordán folyó partján, teveször ruhában. Keresztelő János Isten örökké megmaradó igéjét hirdette: „*Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!*” Újabb telefon, újabb lehetőség. Isten elküldi fiát. Fel lehet készülni.

Keresztelő János Ézsaiás prófétát idézve arról beszélt, hogy jön az Úr, már úton is van, készíteni kell számára az utat. Az Ézsaiásnál használt kép Keresztelő Jánosnál már egyértelműen megváltozik. Alapigénkben – Ézsaiásnál – ugyanis még egy király érkezésére való konkrét felkészülést olvashatunk, ugyanis az útkészítés azt jelentette, hogy az utakat elegyengetik az érkező király előtt, adott esetben a Babilonból hazatérő nép és az őket vezető Úr előtt. Keresztelő János már egy másfajta útkészítésről beszél: *Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!*” Keresztelő János a szálloda igazgatója kiállt a hallba és elmondta, hogyan kell készülni a tulajdonos fiának fogadására. Térjete meg... egyenesítsétek ki az utat, azaz tegyétek le bűneiteket...

És Jézus eljött. Voltak, akik felismerték, voltak, akik nem törődtek vele. És voltak, akik ellenségesen viselkedtek, mert olyat tett, amit addig senki. Maga keresztelő János is elbizonytalanodik egy pillanatra – ahogyan az oltár előtti igében hallhattuk. Mert Jézus a 6*-os szállodába behívta a járókelőket. Akiknek addig a vörös szőnyeget csak akkor érintették, amikor sárosan végigszaladtak rajta. És Jézus odaállt a hordár fiú posztjára, és megfogta az utca népe csomagjait és ő maga cipelte. Egészen a keresztig, mert oda jutott, mert akiknek nem tetszett a tulajdonos fiának viselkedése, azok oda juttatták. Keresztezte az útjukat? Hát ők is keresztelik.

És eltelt kétezer év. És ma is szól a telefon. Mert *az Úr igéje örökké megmarad.* És ma is hallhatjuk, itt a budafoki templom halljában, a tulajdonos üzenetét:

Készítsetek egyenes utat a pusztában az Úrnak. Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek!

Ádvent 3. vasárnapján Isten arra hívja fel a figyelmünket, hogy ő jön. Felénk, hozzánk. És figyelmeztet, készülj, mert még nem vagy készen. Mert amíg bűn van benned, addig nem vagy készen. Lázadozunk sokszor és beletöröljük a lábunkat a vörös szőnyegbe és még talán sokszor bele is rúgunk egyet, hogy jó ráncos legyen. Mert csak azt vesszük észre, milyen rossz nekünk, azt nem, hogy erről mi tehetünk. Csak az elmúlást vesszük észre, azt nem, hogy van örök élet.

Egyenesítsd ki az utadat. Sokszor félreértjük ezt az ígét, és azt gondoljuk, hogy nekünk kell valamit is tenni azért, hogy az Istennél jók legyünk. Tehetünk mi bármit az Isten nem lesz megelégedve velünk. De akkor, ha hittel tekintünk az Ő fiára, és várjuk, hogy megérkezzem a mi életünkbe, akkor megkapjuk azt amit pedig nem is érdemlünk meg.

A gyerekek a múlt héten nem voltak éppen a legjobbak, így már-már arra gondoltunk, hogy a Mikulás kihagyja majd a csizmáikat. Igazából, ha a jóságot nézte volna a Mikulás, akkor bizony ki kellett volna hagynia, de nem azt nézte, hanem érdemtelenül, de szeretetből cselekedett, mert látta mennyire várják őt.

Nehéz, nagyon nehéz – ezt magamon is tapasztalom – megállni ott a vörös szőnyeg szélén, és várni. Mert rohanunk, még annyi mindent el kell intézнем, és egyébként sem tudjuk, hogy tényleg eljön-e.

Ádvent arról szól, hogy eljön. A karácsonyi készülődés arról szól, hogy tisztítsuk meg ne csak a lakásunkat, hanem az életünket, a szívünket is. Hogy készüljünk fel az ő fogadására, hogy ne legyenek göröngyök, hogy tiszta legyen a lelkünk, nehogy amikor megérkezik, azt mondja majd nem érdemes arra, hogy belépjek hozzá.

A Kálvin téri szállodával kapcsolatban még egy gondolat eszembe jutott ott. Ha én már bent vagyok a szállodában, ha ott dolgozom, és készülök a tulaj fiának érkezésére, akkor nem ronthatom a saját esélyeimet azzal, hogy a járókelők összesározzák a szőnyeget. De mit tehetek? Mondhatom azt, hogy kerüljék ki, kordont állíthatok, ahogyan ezt meg is tették ott a Kálvin téren, de valahogy ez szerintem nem tetszene a tulajdonos fiának. A másik megoldás az, hogy odaállok és hívok mindenkit, jöjjenek várjuk együtt azt a vendéget, aki nemcsak a szállodának, de minden embernek békességet, szabadulást és örök életet hoz.

Tegyük ezt, álljunk oda, készítsük együtt az Úr útját.